



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: AD M&V, spol. s r.o.**, IČ 26383225, se sídlem Staňkov, Plovární 14, *zastoupeného JUDr. Robertem Lososem, advokátem, se sídlem Plzeň, náměstí Republiky 3*, proti **žalovanému: Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2015, čj. 5127/1.30/15-6,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 1. 2. 2016, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) datovou zprávou téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 3. 12. 2015, čj. 5127/1.30/15-6 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj se sídlem v Plzni (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*oblastní inspektorát*“) ze dne 22. 10. 2015, čj. 10806/6.30/15-2 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“).

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že se žalobce dopustil

– správního deliktu na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. u) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, neboť nezajistil, aby délka směny zaměstnance pracujícího v noční době činila nejvýše 10 hodin během 24 hodin po sobě jdoucích. Pracovní směna zaměstnance M.B. činila v období: od 20. 9. 2011 02:36 do 20. 9. 2011 16:18 11h 31min.; od 21. 9. 2011 02:08 do 21.09.2011 16:57 11h 42min.; od 22. 9. 2011 02:38 do 22. 9. 2011 15:47 10h 35min. Nesplnil tak povinnost, kterou mu ukládá § 5 odst. 2 nařízení vlády č. 589/2006 Sb., kterým se stanoví odchylná úprava pracovní doby a doby odpočinku zaměstnanců v dopravě, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na § 100 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů;

– správního deliktu na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. i) zákona o inspekci práce, když nezajistil nepřetržitý odpočinek - tj. aby měl zaměstnanec - řidič - denní dobu odpočinku v průběhu 24 hodin alespoň 9 hodin – I.P. neměl žádný odpočinek v období: od 1. 2. 2011 05:21 do 2. 2. 2011 05:21 (0 m). Žalobce tak nesplnil povinnost, kterou mu ukládá § 7 nařízení vlády č. 589/2006 Sb. v návaznosti na § 100 zákoníku práce;

– správního deliktu na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce, když nezajistil nepřetržitý denní odpočinek za každé období 30 hodin od skončení denní nebo týdenní doby odpočinku nejméně 9 hodin, neboť zaměstnanec - řidič – M.B. měl v období od 9. 9. 2011 06:58 do 10. 9. 2011 12:58 denní odpočinek jen 7 hodin 48 minut. Účastník řízení tak nesplnil povinnost, kterou mu ukládá § 7 nařízení vlády č. 589/2006 Sb. v návaznosti na § 100 zákoníku práce;

– správního deliktu na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce, když nezajistil, aby měl zaměstnanec - řidič – V.Č. mezi dvěma týdenními dobami odpočinku (27. 6. 2011 05:58 do 4. 7. 2011 06:17) nanejvýš tři zkrácené denní doby odpočinku. Zkrácení odpočinku mezi dvěma týdenními dobami odpočinku bylo zjištěno 4krát: od 27. 6. 2011 05:58 do 28. 6. 2011 05:58 (9h 12min.), od 29. 6. 2011 06:36 do 30. 6. 2011 06:36 (10h 41 min.), od 30. 6. 2011 06:03 do 1. 7. 2011 06:03 (9h 26min.) a od 1. 7. 2011 06:07 do 2. 7. 2011 06:07 (9h 35min.). Žalobce tak nesplnil povinnost, kterou mu ukládá § 8 nařízení vlády č. 589/2006 Sb. v návaznosti na § 100 zákoníku práce;

– správního deliktu na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce, když nezajistil, aby měl zaměstnanec - řidič – J.K., ve kterýchkoli dvou po sobě následujících týdnech dvě týdenní doby odpočinku nebo jednu běžnou týdenní dobu odpočinku a jednu zkrácenou dobu odpočinku v celkové délce 24 hodin. Doba mezi dvěma týdenními dobami odpočinku výše jmenovaného zaměstnance překračuje v období od 1. 5. 2011 22:07 do 7. 5. 2011 23:35, šest 24hodinnových časových úseků (6d 1h 28mn). Žalobce tak nesplnil povinnost, kterou mu ukládá § 8 nařízení vlády č. 589/2006 Sb. v návaznosti na § 100 zákoníku práce

– správního deliktu na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce, když nezajistil zaměstnanci - řidiči – J.K. náhradu zkráceného týdenního odpočinku a nezajistil, aby bylo zkrácení týdenního odpočinku vyrovnáno odpovídající dobou odpočinku vybranou v celku před koncem třetího týdne následujícího po dotyčném týdnu, v období od 9. 5. 2011 05:02 do 6. 6. 2011 00:00 nebylo nahrazeno zkrácení týdenní doby odpočinku

jmenovaného zaměstnance v časové délce 15h 33min. Žalobce nesplnil povinnost, kterou mu ukládá § 8 nařízení vlády č. 589/2006 Sb. v návaznosti na § 100 zákoníku práce

– správního deliktu na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. m) zákona o inspekci práce, když nevedl v období od 1. 3. 2011 do 30. 4. 2011 zaměstnanci I.P. evidenci skutečně odpracované pracovní doby, práce přesčas a noční práce, čímž nesplnil povinnost, kterou mu ukládá § 96 odst. 1 písm. a) zákoníku práce.

Za spáchané správní delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč v souladu s § 28 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

Správní řízení ve věci podezření ze spáchání správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců dle § 26 odst. 1 písm. c), správního deliktu na úseku náhrad dle § 27 odst. 1 a na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce bylo zastaveno.

Správní delikty na úseku pracovní doby byly v rozhodném období upraveny zákonem č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon č. 251/2005 Sb.*“ nebo „*zákon o inspekci práce*“).

Pracovní doba a dobu odpočinku byla obecně upravena zákonem č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákoník práce*“).

Nařízení vlády č. 589/2006 Sb. stanovilo odchýlnou úpravu pracovní doby a doby odpočinku zaměstnanců v dopravě (dále též jen „*nařízení vlády č. 589/2006 Sb.*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Soud k věci dále poznamenává, že rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 5. 2015, čj. 30 A 37/2013-82, bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2013, čj. 770/1.30/13/4.3. Rozhodnutím ze dne 20. 7. 2015, čj. 5127/1.30/15-2, žalovaný zrušil prvoinstanční rozhodnutí ze dne 31. 1. 2013, čj. 1440/6.30/13/14.3, týkající se rovněž správních deliktů žalobce.

[III] Žaloba

Žalobce předně namítal prekluzi odpovědnosti uplynutím tříleté objektivní lhůty pro zánik odpovědnosti za spáchané správní delikty.

Podle prvoinstančního rozhodnutí ze dne 22. 10. 2015 měl žalobce spáchat všechny správní delikty v období od 1. 2. 2011 do 22. 9. 2011. Ustanovení § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce výslovně uvádí, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm správní orgán nezačal řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán. Žalobce v odvolání namítal, že žalovaný obešel zákonem stanovenou tříletou objektivní lhůtu, když krajský soud i svým

původním rozsudkem ze dne 27. 5. 2015 prvé rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2013 zrušil a věc vrátil tomuto k dalšímu řízení. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 20. 7. 2015 původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31. 1. 2013 zrušil a věc vrátil tomuto k novému projednání.

Prvoinstanční správní orgán neučinil vůči žalobci žádný procesní úkon ve smyslu správního řádu a vydal dne 22. 10. 2015 další rozhodnutí bez jakéhokoliv předcházejícího projednání věci. Žalobce byl zkrácen na svých právech tím, že před doručením rozhodnutí ze dne 22. 10. 2015 a po zrušení původního prvoinstančního rozhodnutí ze dne 31. 1. 2013 žalovaným nebylo vedeno žádné opakované správní řízení, kde by mohl žalobce na svoji obranu cokoliv tvrdit a ke svým tvrzením předkládat důkazy. Prvoinstanční rozhodnutí ze dne 22. 10. 2015 je proto nepřezkoumatelné a procesně zcela vadné a stejné závěry platí i pro napadené rozhodnutí žalovaného, který prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

K námitce prekluze odpovědnosti žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že původní správní řízení nebylo zastaveno a s žalobcem nebylo zahajováno nové správní řízení. K tomu žalobce uvedl, že právě tímto nezákonným postupem v rozporu se správním řádem obešel prvoinstanční správní orgán § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce a účelově a záměrně se vyhnul prekluzi odpovědnosti.

Žalobce k tomu dodal, že tímto nezákonným procesním postupem správního orgánu I. stupně i žalovaného nastala procesní situace, kdy by bylo možno ve správním řízení bez ohledu na opakovaná zrušující rozhodnutí soudu pokračovat řadu let bez ohledu na uplynutí tříleté objektivní lhůty ve smyslu § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce. Žalobce trvá na tom, že vydání rozhodnutí prvoinstančním správním orgánem ve správním řízení bez předchozího oznámení o zahájení řízení nebo pokračování v řízení doručené účastníku řízení, tj. provedení nového správního řízení, bylo nepřípustné a vydané po uplynulé tříleté objektivní prekluzivní lhůty, která uplynula dne 23. 9. 2014.

Žalobce byl přesvědčen, že pokud soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, který zrušil prvoinstanční správní rozhodnutí a vrátil věc k novému projednání, jednalo se o nové řízení, které mělo být buď zahájeno, nebo v něm pokračováno před uplynutím tříleté objektivní prekluzivní lhůty, k čemuž nedošlo. Tím, že žalovaný potvrdil prvoinstanční rozhodnutí ze dne 22. 10. 2015, čj. 10806/6.30/15-2, zatížil řízení vadou, která má za následek nezákonnost rozhodnutí.

Krajský soud ve svém původním rozhodnutí ze dne 27. 5. 2015 odůvodnil své úvahy k jednotlivým bodům správních deliktů tak, jak je uvedl původně žalobce, a zdůvodnil, proč původně napadené rozhodnutí ze dne 5. 4. 2013, čj. 770/1.30/13/14.3, zrušuje. Dle § 78 odst. 5 soudního řádu správního je právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku v dalším řízení správní orgán vázán. Žalovaný však ve svém rozhodnutí ze dne 20. 7. 2015 pouze cituje procesní postup o průběhu celého správního řízení i soudního řízení správního, avšak v jeho rozhodnutí zcela absentuje právní názor soudu, který žalovaný nepřenesl a nevydal ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Následkem tohoto nezákonného postupu žalovaného je i opakované rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 22. 10. 2015, které je z větší části včetně odůvodnění k jednotlivým bodům údajně spáchaných správních deliktů doslova opsáno z původního rozhodnutí správního orgánu ze dne 31. 1. 2013.

Protože žalovaný odmítl námitku žalobce ohledně prekluze odpovědnosti uplynutím objektivní tříleté lhůty, bude se z opatrnosti žalobce zabývat opětovně odbornou argumentací k jednotlivým bodům prvoinstančního rozhodnutí.

Pod bodem 1 - správní delikt na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. u) zákona o inspekci práce, kdy žalobce neměl zajistit, aby délka směny zaměstnance M.B. v noční době činila nejvýše 10 hodin během 24 hodin po sobě jdoucích. Dále je zde citováno rozpětí práce zaměstnance v období od 20. 9. 2011 do 22. 9. 2011. Žalobce tím měl údajně porušit povinnost uloženou dle § 5 odst. 2 nařízení vlády č. 589/2006 Sb.

K tomu žalobce uvedl, že za noční práci dle § 94 zákoníku práce se považuje ta práce, která se pravidelně opakuje a trvá déle než 3 hodiny. Podle listinného důkazu označeného jako doložka č. 1. je zřejmé, že u řidiče B. se nejednalo o pravidelnou noční práci přesahující dobu 3 hodin, ale o 3 pracovní směny, jejichž začátek se pohyboval v době pro noční práci s rozsahem přesčasové práce 1 hod. 31 min., 1 hod 42 min. a 35 min. Tato doba byla zaměstnanci započítána do pracovní doby, za kterou si v souladu se zákoníkem práce čerpal u zaměstnavatele náhradní volno.

Prvoinstanční správní orgán uvedl, že vycházel z analýzy automatických záznamů tachografu, záznamu na kartě řidiče zpracováním dat zaznamenaných programem Tagra - kontrola norem. K tomu žalobce uvádí, že tuto analýzu nelze použít. Záznam tiskové sestavy je chybný a jediný, z čeho lze vycházet, je složka „Podrobný výkaz práce řidiče“. Z tohoto výkazu jasně vyplývá, že v případě řidiče B. nenastalo pravidlo pravidelnosti pracovního výkonu k závěru prvoinstančního správního orgánu o prokázání noční práce.

Pod bodem 2 - správní delikt na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. i) zákona o inspekci práce, kdy žalobce neměl zajistit nepřetržitý odpočinek v průběhu 24 hodin alespoň 9 hodin u I.P. v období od 1. 2. 2011 (5:21 hod.) do 2. 2. 2011 (5:21 hod. Žalobce tak údajně nesplnil povinnost uloženou v § 7 nařízení vlády č. 589/2006 Sb.

K tomu žalobce uvedl, že dle dopravního záznamu I.P. osobně vyplnil a podepsal, že prováděl řádný denní odpočinek. Žalobce je proto přesvědčen, že obsáhlé zdůvodnění u bodu 2 výroku rozhodnutí na straně 12 prvoinstančního správního rozhodnutí je nepřipadné a v podstatě ve shodě s odůvodněním rozsudku Krajského soudu v Plzni u druhého správního deliktu neobsahuje ničeho. Ani formální odůvodnění nezměnilo nic na nepřezkoumatelnosti tohoto výroku.

Pod bodem 3 - správní delikt na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce, kdy žalobce neměl zajistit údajně nepřetržitý denní odpočinek nejméně 9 hodin u zaměstnance M.B. v období od 9. 9. 2011 do 10. 9. 2011, čímž měl žalobce údajně porušit povinnost uloženou dle § 7 nařízení vlády č. 589/2006 Sb.

K tomu žalobce uvedl, že soudu předkládá podrobný rozpis aktivit řidiče podle norem EU, doložka č. 2 (tento listinný důkaz ostatně již správní orgán v původním zrušeném správním řízení obdržel), z něhož je zřejmé, že řidič B. dne 9. 9. 2011 ve 22:30 hod. zahájil řádný denní odpočinek do 10. 9. 2011 do 7:35 hod. V důsledku chybné manipulace řidiče se záznamovým zařízením uvedl pohotovost na 5 min, nikoliv práci. Je zřejmé, že když zaměstnanec čerpá dobu odpočinku, pak nepracuje a nečerpá ani dobu pohotovosti v rozsahu 5 min. Správní orgán vycházel z tiskové sestavy „porušení norem“, kde se tento chybný výstup manipulace řidiče se záznamovým zařízením objevil. Správní orgán místo toho, aby logicky posoudil časovou souvislost odpočinku řidiče B., využil záměrně nesprávné manipulace řidiče se záznamovým zařízením a tuto skutečnost zneužil k závěru o spáchání správního deliktu žalobce. Znaménka na tiskové sestavě listinného důkazu u doby pohotovosti, jiné práce, doby řízení a odpočinku jsou snadno změnitelné.

Pod bodem 4 - správní delikt na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce, kdy žalobce neměl údajně zajistit, aby měl zaměstnanec V.Č. mezi dvěma týdenními dobami odpočinku od 27. 6. 2011 do 4. 7. 2011 nejvýše tři zkrácené denní doby odpočinku. Zkrácení odpočinku mezi dvěma týdenními dobami odpočinku mělo být zjištěno 4x. Žalobce tím měl údajně porušit povinnost uloženou v § 8 nařízení vlády č. 589/2006 Sb.

K tomu žalobce uvádí, že správní orgán v tomto bodě údajně spáchaného správního deliktu uvedl, že údaje zachycené automatickým záznamem tachografu a kartou řidiče jsou vypovídající natolik, že nebylo nutné je doplňovat dalšími důkazy. Správní orgán dále uvedl, že žalobce při kontrole ani ve správním řízení (není jasné, v jakém správním řízení, když v opakovaném řízení žádné správní řízení neprobíhalo, a žalobce tedy žádné listinné důkazy ani předkládat nemohl). Relevantní listinný důkaz, označený jako doložka č. 3, je vlastní rukou řidiče uvedený důvod odchylky na výtisku záznamového listu záznamového za řízení, kde řidič jasně uvedl, že se odchýlil od čl. 6 - 9 nařízení č. 561/2006 Sb. v důsledku nepředvídatelných okolností vyvolaných silničním provozem s ohledem na zajištění vozidla, osob, nákladu.

Žalobce uvádí, že správný postup při překročení limitu je takový, že pracovní výkon řidiče se zaznamená na paměťovou kartu. V případě, že dojde k překročení limitů, nikoli porušení norem, zaznamená tuto skutečnost řidič na výtisk ze záznamového zařízení s odůvodněním, proč došlo k překročení (viz listinný důkaz - doložka č. 3). Zpravidla se vždy jedná o nepředvídatelnou událost vyvolanou silničním provozem s ohledem na zajištění bezpečnosti osob, vozidla a nákladu. Tyto záznamy i s vlastními poznámkami má řidič stále u sebe 28 dní pro případnou kontrolu policejními orgány. V zákoně je uvedeno, že k překročení limitů je „na dobu nezbytně nutnou“, ale délka není omezena ani specifikována. Po 28 dnech zaměstnavatel - dopravce, provede stažení dat z paměťové karty řidiče v programu Tagra. Zaměstnavatel provede výtisk stažených dat a předá je řidiči k dopsání jeho ručních záznamů s vysvětlením, proč došlo k překročení limitů. To v případě údajně spáchaného správního deliktu učinil řidič Č.

Pokud prvoinstanční správní orgán není schopen hodnotit řidičem vlastnoručně popsané vysvětlení, které se opírá o zákonnou normu, je to důkaz o tom, že pracovníci

správního orgánu nejsou schopni a způsobilí vyhodnocovat data záznamových zařízení logickým a odpovídajícím způsobem, čímž zkreslují skutečnosti zde uvedené v neprospěch žalobce. Žalobce namítal, že se jedná o překročení limitů, tedy překročení na dobu, která není blíže specifikovaná, a dle nařízení č. 561/2006 Sb. je označena jako doba nezbytně nutná, nikoliv správním orgánem porušení norem.

Prvoinstanční správní orgán uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení nedoložil žádné důkazy vyvracející jeho zjištění nebo vysvětlující zjištěné porušení předpisů ve smyslu doložení nepředvídatelných událostí v silniční dopravě. K tomu je třeba důrazně uvést, že po zrušení a vrácení věci krajským soudem a zrušení prvoinstančního rozhodnutí žalovaným, prvoinstanční správní orgán žádné správní řízení s respektováním práv žalobce nevedl, žalobce neměl možnost na svoji obranu předkládat žádné důkazy ani vysvětlení, čímž již prvoinstanční správní orgán zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, která trvá i u napadeného rozhodnutí žalovaného.

Pod bodem 5 - správní delikt na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce, kdy žalobce neměl údajně zajistit ve dvou po sobě následujících týdnech dvě týdenní doby odpočinku nebo jednu běžnou týdenní dobu odpočinku v celkové délce 24 hodin.

K tomu žalobce uvedl, že řidič K. ve vozidle používal záznamové zařízení - tachograf, verze 1.3 z roku 2006, který se vyznačoval mnoha nepřesnostmi (především v evidenci doby jízdy, kdy pokaždé, kdy řidič popojel nebo zastavil v každé nové minutě, byť k pohybu vozidla došlo na dobu 1 vteřiny, tachograf zaevidoval dobu jízdy na celou minutu). Toto umělé navýšení domnělé jízdy, kterou řidič fakticky neodjel, ale záznamové zařízení ji zaevidovalo, činí na den cca 20 minut jízdy, ke které nedošlo.

Žalobce k tomu předložil a poukázal na listinný důkaz označený „doplněk 4“, kde byl řidič K. dne 5. 6. 2011 požádán o podání vysvětlení a doložení porušení norem. Zaměstnanec K. uvedl ve smyslu pokynu EU nařízení č. 561/2006 Sb., nepředvídatelné okolnosti znemožňující mu dodržení předpisů. Tímto je opakované zabezpečení vozidla a nákladu, které však žalovaný nijak ve prospěch žalobce nezhodnotil.

Prvoinstanční správní orgán uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení nedoložil žádné důkazy vyvracející jeho zjištění nebo vysvětlující zjištěné porušení předpisů ve smyslu doložení nepředvídatelných událostí. K tomu je třeba důrazně uvést, že po zrušení a vrácení věci krajským soudem a zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaným, správní orgán I. stupně žádné správní řízení s respektováním práv žalobce nevedl, žalobce neměl možnost na svoji obranu předkládat žádné důkazy ani vysvětlení, čímž již správní orgán I. stupně zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, která trvá i u rozhodnutí žalovaného, který nepřezkoumatelné rozhodnutí potvrdil.

Pod bodem 6 - správní delikt na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce, kdy žalobce neměl údajně zajistit řidiči J.K. náhradu za zkrácený týdenní odpočinek v období od 9. 5. 2011 do 6. 6. 2011.

K tomu žalobce uvedl, že je přesvědčen, že žalovaný potvrdil nepřezkoumatelné rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, v němž bylo chybně zhodnoceno vyjádření řidiče K. z 3. 7. 2011, v němž řidič K. vysvětlil nedodržení přestávky v řízení. Žalobce k tomu sdělil, že řidiči bylo poskytnuto náhradní volno. K listinnému důkazu byl předložen „doplněk 4“ a vyjádření řidiče.

Pokud prvoinstanční správní orgán opakovaně poukazuje, že žalobce v průběhu správního řízení nedoložil žádné důkazy vyvracející jeho zjištění nebo vysvětlující zjištěné porušení předpisů ve smyslu doložení nepředvídatelných událostí v silniční dopravě, které by zapříčinily výše popsaná porušení pracovněprávních předpisů, pak žalobce opětovně namítá, že prvoinstanční správní orgán zkrátil práva žalobce, nevedl řádně správní řízení, neumožnil mu předkládat žádné důkazy a jiná vysvětlení a ve věci vydal rozhodnutí ze dne 22. 10. 2015, které ve valné většině opsal z původního rozhodnutí ze dne 31. 1. 2013. Pokud žalovaný takové rozhodnutí potvrdil, je i jeho rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.

Pod bodem 7 – správní delikt na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. m) zákona o inspekci práce, kdy žalobce neměl vést v období od 1. 3. 2011 do 30. 4. 2011 u zaměstnance I.P. evidenci skutečně odpracované pracovní doby, práce přesčas a noční práce, čímž neměl splnit povinnost, kterou mu ukládá § 96 odst. 1 písm. a) zákoníku práce.

K tomu žalobce uvedl, že po kontrolách prvoinstančního správního orgánu v původním řízení ovšem takové doklady předložil. Jedná se o podrobný výkaz práce řidiče za březen 2011 a výkaz pracovní doby téhož řidiče za duben 2011, včetně příloh. Nadto, kontrola správního orgánu I. stupně byla provedena dne 20. 6. 2012 a požadovaná data o režimu práce tohoto zaměstnance se ovšem týkají období staršího jednoho roku. Takové záznamy o režimu práce řidiče při používání analogového tachografu není dopravce povinen uchovávat, jsou-li starší jednoho roku. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce předložil evidenci odpracované pracovní doby, ta však údajně neměla odpovídat pracovní době zaměstnance ani dikci § 96 zákoníku práce.

Žalobce se však v opakovaném správním řízení nemohl bránit a poukázat na to, zda a proč jím v původním zrušeném řízení předložená evidence odpracované pracovní doby řidiče I.P. odpovídala nebo neodpovídala jím skutečně odpracované pracovní době. Jak již bylo v odůvodnění námitek k předchozím správním deliktům uvedeno, žalobce byl zkrácen postupem správního orgánu na svých právech, když po zrušení původního rozhodnutí ze dne 31. 1. 2013 nebylo vedeno žádné správní řízení, žalobce nemohl ničeho tvrdit ani prokazovat, předkládat žádné důkazy.

I v tomto posledním žalovaném případě žalovaný potvrdil vadné rozhodnutí správního orgánu I. stupně, čímž je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalobce v neposlední řadě namítl, že výše pokuty uložené správním orgánem I. stupně ve výši 200.000,- Kč je nepřiměřeně vysoká. Správní orgán pro její výši cituje horní hranici ve smyslu § 28 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci ve výši 1.000.000,- Kč. Výše pokuty byla takto určena, neboť mělo být spácháno 7 správních deliktů, popisuje se stav, kdy údajně porušením povinností žalobce nastala reálná možnost poškození zdraví, úrazů a majetkových

škod v důsledku údajného vyčerpání a únavy zaměstnanců. Cituje se i v roce 2010 uložená pokuta 100.000,- Kč za jiné správní delikty, která údajně nevedla k nápravě žalobce. Citují se též výsledky hospodaření za roky 2011 - 2013, kdy v letech 2011 a 2012 hospodařil žalobce se ztrátou, v roce 2013 se ziskem. Chybí zcela hospodaření v letech 2014 a 2015, což nasvědčuje tomu, že správní orgán I. stupně v podstatě opsal své původní rozhodnutí. Správní orgán I. stupně připouští, že výše uložené pokuty bude citelným finančním zásahem do hospodaření žalobce.

Žalobce je přesvědčen, že výše uložené pokuty není přiměřená i ve srovnání s výší sankcí shodných a podobných správních řízení u jiných kontrolovaných dopravců v rámci Plzeňského kraje, kde pravomocně zjištěná míra pochybení byla mnohonásobně vyšší. Proto žalobce žádal, aby využil svého moderačního oprávnění ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s., pokud by nedospěl k závěru svědčícímu pro zrušení napadeného rozhodnutí, popřípadě též rozhodnutí prvoinstančního. Žalobce žádal o snížení pokuty na samou spodní hranici zákonného rozpětí dle § 28 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve vyjádření ze dne 11. 3. 2016 setrval na závěrech vyjevených ve svém rozhodnutí. Nesouhlasil s názorem ohledně nezákonného postup prvoinstančního správního orgánu, který měl po zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání zahájit nové řízení o správních deliktech, což neučinil a doručil žalobci pouze nové rozhodnutí ve věci samé. Zahájení nového správního řízení by zcela postrádalo smysl a nebylo by postupem souladným se zákonem, neboť v důsledku této skutečnosti by pak dle § 48 správního řádu nebylo možné ve věci rozhodnout pro překážku věci zahájené, případně pro překážku věci rozhodnuté.

K námitce žalobce stran prekluze odpovědnosti za správní delikty žalovaný sdělil, že dle § 41 s. ř. s. lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty po dobu řízení před soudem neběží, a proto k promlčení odpovědnosti za předmětné správní delikty dle § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce nedošlo. Správní řízení ve věci bylo zahájeno oznámením (doručením) příkazu dne 17. 12. 2012, rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 4. 2013. Dne 7. 6. 2013 byla krajskému soudu doručena žaloba, důsledkem čehož došlo ke stavění lhůt pro zánik odpovědnosti za správní delikty. Rozsudek krajského soudu nabyt právní moci dne 7. 7. 2015. Do uplynutí tříleté promlčecí lhůty tak zbýval téměř jeden rok a lhůta jednoho roku od zahájení řízení by uplynula za šest měsíců a deset dnů ode dne 7. 7. 2015. Do nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného o odvolání neuplynula ani jedna z výše uvedených lhůt. V podrobnostech žalovaný odkázal též na str. 4 a 5 odůvodnění svého rozhodnutí.

Stran námitky nového správního řízení a dokazování žalovaný konstatoval, že dokazování ve správním řízení bylo ukončeno, oblastní inspektorát práce ve správním řízení zjistil skutečný stav věci a žalovaný v souladu s názorem krajského soudu neshledal, že by provedené dokazování bylo neúplné a že by byla potřeba doplnit důkazy nové. Dle názoru žalovaného žalobce ve správním řízení uplatňoval svá práva, navrhoval důkazy, účastnil se procesních úkonů a k předmětu řízení se vyjadřoval. Jednotlivé námitky ke konkrétním správním deliktům byly vypořádány již v odůvodnění rozhodnutí oblastního

inspektorátu práce ze dne 22. 10. 2015, čj. 10806/6.30/15-2. Žalovaný se s úvahami v tomto směru plně ztotožnil a odkázal na ně.

Co se týče námitek k výši uložené sankce, oblastní inspektorát práce ve svém rozhodnutí vedle ostatních kritérií přihlédl i k majetkovým a finančním poměrům, a to zejména s ohledem na to, aby uložená sankce nebyla pro žalobce likvidační. V žádném případě nedošlo k opisu původního rozhodnutí, což je patrné z porovnání obou rozhodnutí oblastního inspektorátu práce, tj. jak původního, tak rozhodnutí ze dne 22. 10. 2015. V době vydání tohoto rozhodnutí oblastního inspektorátu práce zveřejnil žalobce údaje o hospodaření za období roku 2014 až 24. 11. 2015. Data za rok 2015 doposud nezveřejnil. Pokud žalobce v roce 2011 unesl ztrátu 939.988,- Kč, v roce 2012 ztrátu 381.000,- Kč a v roce 2013 vytvořil kladný výsledek hospodaření ve výši 2.690.000,- Kč, nemůže být pro něj pokuta ve výši 200.000,- Kč likvidační. K námitce, že výše pokuty není přiměřená i ve srovnání s výší sankcí shodných a podobných pravomocně zjištěných pochybení u jiných kontrolovaných dopravců v rámci Plzeňského kraje, žalovaný uvedl, že žalobce nejmenuje žádné konkrétní případy. Výši uložené sankce považuje žalovaný za přiměřenou jak spáchaným správním deliktům, tak poměrům žalobce.

Žalovaný navrhl z výše uvedených důvodů žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 27. 9. 2017 zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce mj. uznán odpovědným za shora specifikované správní delikty na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. i), l), m) a u) zákona o inspekci práce a byla mu za ně dle § 28 odst. 2 písm. c) téhož zákona uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Řízení o správních deliktech dle § 26 odst. 1 písm. c), § 27 odst. 1 a § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce bylo zastaveno.

Dle § 28 odst. 1 zákona o inspekci práce, *právnícká osoba se dopustí správního deliktu na úseku pracovní doby tím, že*

-nezajistí rozvržení pracovní doby tak, aby měl zaměstnanec stanovený nepřetržitý odpočinek mezi dvěma směnami, ačkoli k tomu má povinnost podle zvláštního právního předpisu (písm. i)

- nezajistí rozvržení pracovní doby tak, aby měl zaměstnanec stanovený nepřetržitý odpočinek v týdnu, ačkoli k tomu má povinnost podle zvláštního právního předpisu (písm. l)

- nevede evidenci pracovní doby, ačkoli k tomu má povinnost podle zvláštního právního předpisu (písm. m)

- nezajistí, aby pracovní doba zaměstnance pracujícího v noci nepřekročila stanovenou hranici, ačkoli k tomu má povinnost podle zvláštního právního předpisu (písm. u).

Tímto zvláštním právním předpisem jsou zákoník práce, resp. nařízení vlády č. 589/2006 Sb.

Dle § 5 odst. 2 nařízení vlády č. 589/2006 Sb., délka směny může činit nejvýše 13 hodin. Délka směny zaměstnance pracujícího v noční době může činit nejvýše 10 hodin během 24 hodin po sobě jdoucích.

Dle § 7 nařízení vlády č. 589/2006 Sb., zaměstnavatel poskytne členu osádky nákladního automobilu nebo autobusu v silniční dopravě nepřetržitý odpočinek mezi dvěma směnami podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství). Za podmínek stanovených v přímo použitelném předpisu Evropských společenství poskytne zaměstnavatel členu osádky nákladního automobilu nebo autobusu v silniční dopravě nepřetržitý odpočinek mezi směnami podle mezinárodní smlouvy vyhlášené ve Sbírce zákonů.

Dle § 8 nařízení vlády č. 589/2006 Sb., zaměstnavatel poskytne členu osádky nákladního automobilu nebo autobusu v silniční dopravě nepřetržitý odpočinek v týdnu podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství. Za podmínek stanovených v přímo použitelném předpisu Evropských společenství poskytne zaměstnavatel členu osádky nákladního automobilu nebo autobusu v silniční dopravě nepřetržitý odpočinek v týdnu podle mezinárodní smlouvy vyhlášené ve Sbírce zákonů.

Dle § 96 odst. 1 písm. a) zákoníku práce, zaměstnavatel je povinen vést u jednotlivých zaměstnanců evidenci

a) odpracované

1. pracovní doby [§ 78 odst. 1 písm. a)],

2. práce přesčas [§ 78 odst. 1 písm. i) a § 93],

3. další dohodnuté práce přesčas (§ 93a),

4. noční práce (§ 94),

5. doby v době pracovní pohotovosti (§ 95 odst. 2),

Soud primárně obrátil pozornost na namítanou prekluzi.

Podle § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce, ve znění do 31. 12. 2014 (tedy v době, kdy došlo ke spáchání tvrzených správních deliktů), platilo, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, uplynul-li jeden rok od zahájení řízení, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.

Podle § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce, ve znění od 1. 1. 2015, platí, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm správní orgán nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.

Podle správních orgánů obou stupňů se žalobce dopustil správních deliktů v období od 1. 2. 2011 do 22. 9. 2011. Soud se tedy z logiky věci zaměřil na uplynutí tříleté objektivní lhůty ve vztahu k nejstaršímu skutku ze dne 1. 2. 2011.

Jistě, vzato čistě dle zákona o inspekci práce, objektivní lhůta tří let by již uplynula. Avšak soudní řád správní obsahuje speciální ustanovení, které staví i běh objektivní lhůty podle zákona o inspekci práce. Tímto ustanovením je § 41 s. ř. s., podle něhož *stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných **správních deliktů** (dále jen „správní delikt“) lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží*. Tedy, v daném případě došlo ke stavění objektivní tříleté lhůty, a to po dobu, kdy probíhalo původní řízení před zdejší soudem (= věc vedená pod sp. zn. 30 A 37/2013). Časový úsek, kdy ona objektivní lhůta ve smyslu § 41 věty první s. ř. s. neběžela, počal dnem, kdy původní žaloba došla k soudu (= 7. 6. 2013) a skončil okamžikem, kdy zrušující rozsudek soudu nabyl právní moci (= 7. 7. 2015). Následujícím dnem (= 8. 7. 2015) začala znovu plynout objektivní lhůta dle § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce.

Vyjádřeno matematicky, v době podání původní žaloby došlo k uplynutí dvou let, čtyř měsíců a šesti dní z objektivní tříleté prekluzivní lhůty. Správní orgány tedy měly počínaje dnem 8. 7. 2015 necelých osm měsíců na pravomocné skončení věci. A protože se napadené rozhodnutí stalo pravomocným dne 3. 12. 2015, tedy necelých pět měsíců od znovuplynutí objektivní lhůty, k namítané prekluzi nedošlo.

Nedůvodný byl i další uplatněný žalobní bod namítající „nové správní řízení“. V žalobcově věci bylo prvně rozhodováno prvoinstančním správním orgánem, a to rozhodnutím ze dne 31. 1. 2013, čj. 1440/6.30/13/14.3. Žalovaný rozhodl o odvolání proti tomuto rozhodnutí dne 5. 4. 2013 rozhodnutím vydaným pod čj. 770/1.30/13/14.3, proti němuž mířila žaloba vedená u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30 A 37/2013. Soud ve svém prvním rozsudku (ze dne 27. 5. 2015) tehdy napadené rozhodnutí zrušil, a správní řízení vedené SÚIP se tak dostalo do fáze před vydáním rozhodnutí správního orgánu II. stupně. Ten následně řešil věc tak, že, vázán právním názorem zdejšího soudu, zrušil rozhodnutí prvoinstanční (= ze dne 31. 1. 2013, čj. 1440/6.30/13/14.3). Tím se správní řízení dostalo do fáze před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nedošlo k zániku „původního“ správního řízení a zahájení řízení nového, stále se jednalo o správní řízení zahájené v roce 2012. Správně proto následovalo rozhodnutí oblastního inspektorátu ze dne 22. 10. 2015, čj. 10806/6.30/15-2, proti němuž se žalobce odvolal. Žalovaný toto odvolání zamítl a jeho rozhodnutí, tedy rozhodnutí ze dne 3. 12. 2015, čj. 5127/1.30/15-6, je předmětem řízení ve věci vedené zdejší soudem pod sp. zn. 30 A 26/2016. Jedná se tedy o jedno řízení, které bylo skončeno až rozhodnutím odvolacího správního orgánu ze dne 3. 12. 2015, čj. 5127/1.30/15-6.

Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 27. 5. 2015, čj. 30 A 37/2013-82, rozhodl tak, že rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5. 4. 2013, čj. 770/1.30/13/14.3, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému, přičemž zavázal správní orgán k propracování právního posouzení skutkových okolností. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 20. 7. 2015, čj. 5127/1.30/15-2, které bylo žalobci doručeno dne 21. 7. 2015, zrušil rozhodnutí oblastního inspektorátu ze dne 31. 1. 2013, když toliko odkázal na právní názor soudu. Prvoinstanční správní orgán proto nepochybil, jestliže se znovu nezabýval skutkovou stránkou věci a zaměřil se na její právní posouzení.

Jak je uvedeno výše, o tom, že věc se vrací prvoinstančnímu správnímu orgánu, byl žalobce vyrozuměn dne 21. 7. 2015. V pořadí druhé rozhodnutí oblastního inspektorátu bylo vydáno dne 22. 10. 2015, tedy za tři měsíce. Žalobci nebránilo zhola nic, aby skutečnosti svědčící v jeho prospěch v této tříměsíční době uplatnil vůči správnímu orgánu. Žalobce tak neučinil. A nestalo se tak ani v odvolání proti rozhodnutí oblastního inspektorátu ze dne 22. 10. 2015, kteréžto bylo založeno na námitce prekluze.

Soud se dále neztotožnil ani s tvrzenou nepřezkoumatelností rozhodnutí správních orgánů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může být dána jednak jeho nesrozumitelností, jednak nedostatkem důvodů. Ani k jednomu z těchto pochybení v případě prvoinstančního, resp. napadeného rozhodnutí nedošlo. Jestliže odvolací správní orgán zamítne odvolání a potvrdí napadené rozhodnutí, hledí soud na obě rozhodnutí správních orgánů jako na jeden celek a jako tento jeden celek jsou rozhodnutí SÚIP přezkoumatelná. Soud v nich našel dostatečně vyjevené úvahy o tom, jaký byl zjištěn skutkový stav a jak byl právně hodnocen.

Stran námitky k jednotlivým správním deliktům soud uvážil následovně.

Žalobní argumentaci k *prvému* správnímu deliktu soud shledal nedostatečnou. Ve vztahu k žalobci namítanému chybnému posouzení noční práce v období od 20. 9. 2011 do 22. 9. 2011 se soud ztotožnil se závěry správních orgánů. Dle § 3 písm. f) nařízení vlády č. 589/2006 Sb., kterým se stanoví odchylná úprava pracovní doby a doby odpočinku zaměstnanců v dopravě, je zaměstnancem pracujícím v noční době člen osádky nákladního automobilu, který vykonává práci během noční doby v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Noční doba byla definována v § 78 odst. 1 písm. k) zákoníku práce (ve znění účinném do 31. 12. 2011), resp. v § 78 odst. 1 písm. j) zákoníku práce (od 1. 1. 2012), jakožto doba mezi 22. a 6. hodinou, přičemž noční prací je práce konaná v noční době. Závěr správních orgánů o žalobcově pochybení, tak jak je definováno v bodě jedna výrokové části I. rozhodnutí oblastního inspektorátu, bylo proto správné.

Dále, žalobce jen vágně, bez jakéhokoliv zdůvodnění, uvedl, že analýzu automatických záznamů tachografu TAGRA nelze použít, aniž by uvedl proč, a zároveň vytkl správnímu orgánu, že jediné, z čeho lze vycházet, je složka „*Podrobný výkaz práce řidiče*“.

Soud neshledal důvod zpochybnit použití analýzy automatických záznamů tachografu jako důkazu. Zároveň konstatuje, že oblastní inspektorát ve svém rozhodování vycházel i z podrobného výkazu práce řidiče (viz str. 11 a 12 prvoinstančního rozhodnutí), čehož se

žalobce dovolával. Žalobce sice k žalobě předložil listinu (doložka č. 1) označenou jako „*Podrobný výkaz práce řidiče*“ pro období od 1. 9. 2011 do 30. 9. 2011 s datem vyhotovení 26. 4. 2013 (čl. 21 soudního spisu), avšak tato listina je s toutéž listinou založenou ve správním spisu a datovanou dne 20. 7. 2012 shodná pouze v části strojopisné. Poznámky přičiněné na ní ručně jsou na obou listinách různé. Bylo na žalobci, aby osvětlil, proč listinu ze dne 26. 4. 2013 nepředložil správním orgánům, jaké závěry z ní dovozuje a jak jí zpochybňuje výkaz ze dne 20. 7. 2012. Nic takového se nestalo. Soud proto konstatuje, že správní orgány adekvátně aplikovaly jako důkaz i podrobný výkaz práce řidiče vyhotovený dne 20. 7. 2012. Stejně tak dospěl k závěru o správnosti právního hodnocení prvního správního deliktu, když v podrobnostech odkazuje na příslušné pasáže odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí.

Důvodné nebyly ani námitky týkající se **druhého** správního deliktu. Soud se neztotožnil s tvrzením o nepřipadnosti, bezobsažnosti a nepřezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí (konkrétně na str. 12 prvoinstančního rozhodnutí) stran druhého správního deliktu. Žalobce tvrdil jediné, totiž že „*dle dopravního záznamu I.P. osobně vyplnil a podepsal, že prováděl řádný denní odpočinek*“. Proti tomu však stojí obsáhlé a detailní odůvodnění oblastního inspektorátu vyjevené na str. 12 a 13 jeho rozhodnutí, s nímž se soud ztotožnil a z něhož je zřejmé, že tomu tak nebylo, tedy že řidič takový odpočinek neprováděl. Žalobce s žádným ze závěrů správního orgánu ani nepolemizuje, natož aby jej kvalifikovaně zpochybnil. Omezil se pouze na tvrzení výše citované. To však na důvodnost žalobního bodu nestačí.

Zpochybnění závěrů správních orgánů ve vztahu k **třetímu** správnímu deliktu žalobce založil na soudu předloženém důkazu označeném jako doložka č. 2 ze dne 28. 4. 2013 (čl. 22 soudního spisu). Tato listina dle žalobce prokazuje, že „*řidič B. dne 9. 9. 2011 ve 22:30 hod. zahájil řádný denní odpočinek do 10. 9. 2011 do 7:35 hod.*“. Podobně jako v případě druhého žalobcova deliktního jednání, stojí proti tomuto tvrzení (a důkazu) obsáhlé a detailní odůvodnění oblastního inspektorátu na str. 13 jeho rozhodnutí, s nímž se soud ztotožnil a z něhož je zřejmé, že řidiči B. nebyl poskytnut požadovaný odpočinek v trvání nejméně 9 hodin. Závěry správních orgánů jsou založeny na analýze automatických záznamů tachografu TAGRA a záznamu o provozu vozidla a výkonu řidiče. Závěry správních orgánů učiněné z těchto důkazů jsou logické, soud v nich nevidí rozpor. Naopak, mírně řečeno kolísavá je další žalobcova argumentace stran tohoto deliktního jednání, totiž že řidič chybně manipuloval se záznamovým zařízením. Ano, to je možné, ale soud je toho názoru, že nebylo povinností správních orgánů zkoumat omyly v činnosti řidiče, který je plně zodpovědný za to, co dělá, ale vyhodnotit údaje, které měly k dispozici. To se stalo a v tomto případě neměl soud k postupu správních orgánů výhrady.

Leitmotivem žalobní obrany proti závěrům správních orgánů týkajících se **čtvrtého** deliktního jednání jsou jednak listina označená jako doložka č. 3 (čl. 22 soudního spisu) a výhrady proti tomu, že neproběhlo žádné nové správní řízení a žalobce tudíž žádné nové důkazy ani předložit nemohl.

Stran následně uvedených námitek soud plně odkazuje na své závěry vyřčené výše – žádné nové správní řízení neproběhlo, proběhnout nemohlo a žalobci nebránilo nic, aby

skutečnosti svědčící v jeho prospěch uplatnil vůči správnímu orgánu, k čemuž měl dostatečně dlouhou dobu. Neučinil tak a jeho pasivitu nelze klást k tíži správním orgánům. Dále, doložka č. 3 je listina označená jako „*Kontrola norem podle NR č. 561/2006*“. Týká se řidiče V.Č. a je datována dne 7. 8. 2011. Obsahově shodná listina, jde-li o její strojopisnou část, je součástí správního spisu. Shodné na obou písemnostech jsou i dva odstavce psané rukou – v prvním je uvedeno „*Dne 7. 8. 2011 předáno řidiči V. Č. k podání vysvětlení a doložení porušení norem*“. Druhý obsahuje tento text: „*K těmto chybám došlo špatným výpočtem denního výkonu – neúmyslně. Č.V.*“, k čemuž je připojen podpis pana Č. Na listině předložené soudu se však objevuje další text: „*Z nepředvídatelných okolností vyvolaných silničním provozem s ohledem na zajištění vozidla, osob, nákladu*“. Shrnutí, zatímco správnímu orgánu je předložena listina, v níž řidič připouští své pochybení, soudu je následně poskytnuta listina doplněná o argumentaci, na níž žalobce částečně staví svoji žalobní obranu. Takový postup se pochopitelně jeví jako účelový. A i kdyby bylo možné jej akceptovat, pak soud postrádá jakékoliv konkrétní údaje o tom, o jaké nepředvídatelné okolnosti šlo, kdy a kde se staly, z jakých důvodů. Soud proto konstatuje, že správní orgány adekvátně aplikovaly důkazní prostředky, které měly k dispozici, a stejně správně hodnotily předmětné žalobcovo delikt ní jednání. V podrobnostech pak odkazuje na příslušné pasáže odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí.

Existenci *pátého* vytýkaného správního deliktu žalobce zpochybnil listinou založenou na čl. 24 soudního spisu a datovanou dne 5. 6. 2011 (soud k tomu poznamenává, že žalobce ji v textu žaloby označuje jako doložku č. 4, avšak takto je jím označena písemnost ze dne 3. 7. 2011 založená na čl. 23 soudního spisu) a tvrzení, že mu v „novém“ správním řízení nebylo umožněno dostatečně hájit svá práva. Obsah písemnosti poskytnuté soudu lze s obsahem stejné listiny obsažené ve správním spisu ztotožnit stoprocentně. Avšak tvrdí-li žalobce, že je na ní uvedeno, že řidič K., jakožto vysvětlení porušení norem uvedl nepředvídatelné okolnosti znemožňující mu dodržení předpisů, zabezpečení vozidla a nákladu, pak soud opakuje, že i v tomto případě postrádá jakékoliv konkrétní údaje o tom, o jaké nepředvídatelné okolnosti šlo, kdy a kde se staly, z jakých důvodů. Soud proto rovněž uvádí, že správní orgány adekvátně aplikovaly důkazní prostředky, které měly k dispozici, a stejně správně hodnotily předmětné žalobcovo delikt ní jednání. V podrobnostech pak odkazuje na příslušné pasáže odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí. Stejně tak soud opakuje, že ve věci žádné nové správní řízení neproběhlo, proběhnout nemohlo a žalobci nebránilo nic, aby skutečnosti svědčící v jeho prospěch uplatnil vůči správnímu orgánu, k čemuž měl dostatečně dlouhou dobu. Neučinil tak a jeho pasivitu nelze klást k tíži správním orgánům.

Totožné závěry soud přijal stran námitek týkajících se *šestého* správního deliktu, neboť zde žalobce vystavěl svoji obranu na listině ze dne 3. 7. 2011 označené jako doplněk č. 4 a tvrzení, že mu v „novém“ správním řízení nebylo umožněno dostatečně hájit svá práva. Doplněk č. 4 je listina označená jako „*Kontrola norem podle NR č. 561/2006*“ a týká se řidiče J.K. Obsahově shodná listina, jde-li o její strojopisnou část, je součástí správního spisu. Shodné na obou písemnostech jsou i dva odstavce psané rukou – v prvním je uvedeno „*Dne 3. 7. 2011 předáno řidiči J. K. k podání vysvětlení a doložení porušení norem*“. Druhý obsahuje tento text: „*Nedodržení přestávky řízení, dojetí na vhodné místo, abych zabezpečil vozidlo a náklad*“, k čemuž je připojen podpis pana K. Na listině předložené soudu se však objevuje další text: „*Vyhodnocení - kontrolou zjištěna oprávněnost postupu, vysoká hodnota nákladu,*

dle dohody s Policií ČR. Doba jízdy ani odpočinku nebyla překročena“. Shrnutí, zatímco správnímu orgánu je předložena listina jistého obsahu, soudu je následně poskytnuta tatáž listina doplněná o další rukou psaný text. Ale, rovněž jako v případě čtvrtého deliktu, i kdyby bylo možné jej akceptovat, pak soud postrádá jakékoliv konkrétní údaje o tom, o jaké nepředvídatelné okolnosti šlo, kdy a kde se staly, z jakých důvodů, co bylo součástí „dohody s Policií ČR“. Soud proto konstatuje, že správní orgány adekvátně aplikovaly důkazní prostředky, které měly k dispozici, a stejně správě hodnotily předmětné žalobcovo delikt ní jednání. V podrobnostech pak odkazuje na příslušné pasáže odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí. Stejně tak soud opakuje, že ve věci žádné nové správní řízení neproběhlo, proběhnout nemohlo a žalobci nebránilo nic, aby skutečnosti svědčící v jeho prospěch uplatnil vůči správnímu orgánu, k čemuž měl dostatečně dlouhou dobu. Neučinil tak a jeho pasivitu nelze klást k tíži správním orgánům.

Nedůvodnou byla shledána i argumentace ve vztahu k poslednímu, *sedmému* vytýkanému delikt nímu jednání žalobce. Předně, žalobcova tvrzení jsou poněkud rozporuplná – jednak uvedl, že „*po kontrolách prvoinstančního správního orgánu v původním řízení ovšem takové doklady předložil*“ (podrobný výkaz práce řidiče za březen 2011 a výkaz pracovní doby téhož řidiče za duben 2011, včetně příloh), aby následně tvrdil, že „*kontrola správního orgánu I. stupně byla provedena dne 20. 6. 2012 a požadovaná data o režimu práce tohoto zaměstnance se ovšem týkají období staršího jednoho roku*“, přičemž „*takové záznamy o režimu práce řidiče při používání analogového tachografu není dopravce povinen uchovávat, jsou-li starší jednoho roku*“.

Soud nevidí problém v žalobcovu tvrzení, že jím konkretizované podklady prvoinstančnímu správnímu orgánu předložil, poněvadž oblastní inspektorát uvedené listiny jako důkaz při svém rozhodování hodnotil (viz str. 17 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí). A k námitce, že se žalobce v opakovaném řízení nemohl bránit, soud jen opakuje - žádné nové správní řízení neproběhlo, proběhnout nemohlo a žalobci nebránilo nic, aby skutečnosti svědčící v jeho prospěch uplatnil vůči správnímu orgánu, k čemuž měl dostatečně dlouhou dobu. Neučinil tak a jeho pasivitu nelze klást k tíži správním orgánům.

Soud proto uzavírá, že důvodnou neshledal ani jednu z námitek mířících proti jednotlivým správním deliktům spáchaným žalobcem.

Konečně, soud neshledal důvod ani pro postup podle § 78 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Ano, žalobce v žalobě takový postup navrhl, ale stěžejní podmínkou aplikace modera ce je skutečnost, že trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Stran toho však soud postrádal v žalobě potřebnou argumentaci. Žalobce byl povinen, alespoň v hrubých rysech, uvést, v čem on spatřuje naplnění této podmínky. Jelikož v žalobě nic takového nebylo, soud

neměl žádnou oporu pro jakékoliv další své úvahy v tomto směru a mohl jen uzavřít, že z postupu správních orgánů nevyplývá, že by trest uložily ve zjevně nepřiměřené výši.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). **Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.**

[V] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 27. září 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu